

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת
Public Art and Early Media Archive

אוסף עדינה בר-און
פרויקטים שלא מומשו
מכתבים, טקסטים, הצעות

Adina Bar-On Collection
Unrealised Projects
Letters, text, proposals

המכון לנוכחות ציבורית
המרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית, חולון
למידע נוסף צרו קשר דרך archive@digitalartlab.org.il

The Institute for Public Presence
The Israeli Center for Digital Art, Holon
For further information please contact us at archive@digitalartlab.org.il

עצירה דו-סווא
מרכז דעם מלכא 43
א-ס-מ-ד-ו-ח

דו-סווא 22/11

א-ס-מ-ד-ו-ח
מ-צ-מ-ו-ח

עמית שלום רב,

העקדת בנותי אס. ודוקר. גמל הביטחון (המחוז) דער
ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מודעת
כפי הצדתי עמל - טאנצ - דו-סווא

דוקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר.
המחקר והמחקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר.
מחקר והמחקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר.

במחקר והמחקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר.
המחקר והמחקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר.
המחקר והמחקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר.

במחקר והמחקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר.
המחקר והמחקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר.
המחקר והמחקר. המחקר והמחקר. המחקר והמחקר.

ועד האמנות

המטה הלאומי להגנה על המורשת

כדי לממש את המטרה שמופיע בה והוא שכל
דבר, שיש לו חשיבות, יישמר בצורה הטובה ביותר
לעצמו ולא יאבד. וזוהי מטרתו של המוסד.

דבר זה לא מיושם במלואו, הן בגלל חוסר
אמצעים והן בגלל חוסר תודעה.

אין תקווה שאכן תהיה האפשרות להשיג
התוצאות.

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

המטרה הראשונה של המוסד היא
לשמור על כל מה שיש לנו.

מכון המחקר והמחקר

Public Art and Early Media Archive

ארכיון המדיה

ארכיון המדיה

מזכיר

1. מנהל המזכיר
2. מנהל המזכיר

STATES OF BLISS

מצבים של התעלות

משחק-תנועה וקול-עדינה בר-און

צילום- אבי גנור

מוסיקה- יוסי מר-חיים

ההצגה תעסוק בנושא שהוא מעון ומחניכה רגשית. סוג של חוייה שקשה מאוד לדבר עליה או לכנות אותה בשם כלשהו. אם בהיסטוריה "התעלות הנפש" או ה - "state of bliss" היה אמצעי או מטרה של התיאטרון או של

הפולחן, הרי שבהצגה הקולנועית "המשחק" נשקף או מתבטא ביכולתו של התיאטרון כיום. מופע זה יהיה תיאטרון בו כל אחד מהיוצרים יתן ביטוי עצמאי לנושא במדיום המסוים שלו. תיאטרון זה יתהווה במפגש המבנים השונים שיווצרו בכל אחד מהמדיה האלו, ולא ינסה להעביר אינטרפרטציה אחת ויחידה לנרש.

הצלם אבי גנור, תאטרון ומוסיקה, Public Art and Early Media Archive, שיבטאו התיאטרון שונות לנושא המופע. חלקן ייצרו קשר לעבודתה של עדינה במהלך המופע ואחרים יפליגו לדימויים עצמאיים.

הצילום כמדיום משתמש בפערים הנוצרים בטרנספורמציה בין מציאות גשמית לתמונה, ובכך משמר את הידיעה שאכן הדברים היו וקרו. בטבעו, הוא יוצר ריחוק בזמן ובמרחב המאפשר יצירת סמלים, מושגים וקשרים רחבים בהתייחס לאובייקט המצולם ודימויו. במפגש עם המופע תתרחבה האפשרויות לדיון משולב.

משחק התנועה והקטעים הווקליים יבוצעו ויבוימו על ידי עדינה בר-און. בימויים יוצר הפשטה דינמית של דימויים חזותיים של אדם במצב "התעלות נפש". הדימויים יהיו ביטוי אישי ואורגני שהוא פרי הסתכלויות, התרשמויות ואסוציאציות כשהאנרגיה המיוחדת שבתנועה ובקול ייווצרו מתוך ההזדהות של המבצעת עם התוכן.

עבודת המשחק תיבנה בהתייחס לעבודות הצילום: התמודדות עם התנועה האנושית כאמצעי תקשורתי שווה ערך לצילום, ולהפך: ניצול מיכלול האסוציאציות החדש שיכולות השוואות מסוג זה ליצור. חשיפתו והסתרתו של צילום תוך כדי רצף משחק, שינוי מיקומו בחלל, שינוי מקום השחקנית ביחס לצילום, אלה מעט מן האפשרויות שייצרו קולאז' חדות בקונטקסט תיאטרלי.

המוסיקה תן לחן, תוקלט ותבוצע על ידי יוסי מרחיים בעזרת תוכנות מחשב משוכללות היכולות להסתייע ולהסתכרן עם מצבים וזואליים. המחשב מתחבר ישירות לסרט הוידאו או לכל פעולה הנעשית לאורך זמן קצוב ויכול להגיב בזמן אמת על כל וריאציה תנועתית. לא תהיינה אילוסטרציות של מצבים דרמטיים אלא עימות עם קולה ורעיונותיה של עדינה וצילומיו של אבי גנור.

באמצעות דף הנחיה תנתן להקה הרשות לבחור כיסא, לשנות את מיקומו, לחזות במופע ללא מושב, לנוע בחלל המופע על פי נטיותיו. עבור הצופה מערכות המשחק החדות והמשנות של המבצעת ביחס אליו, בחלל הגלריה וצילומים וסרטים לאפשרויות הטמונות בשינוי עמדותיו יוצרים מרחב של הקשרים תוך נתיבים מעוותים.

עלויות המופע: (הוצאות, שכר, אמצעים) Public Art and Early

ההוצאות מחושבות לפי 10 הצגות, במידה ותהיינה הצגות נוספות ייערך הסכם חדש.

עדינה בר -און-הפקה, ארגון, הוצאות אישיות, תלבושת, משחק-5000 ש"ח.

אבי גנור- צילום, פיתוח, הכנת תשתית פרספקט לתמונות על ריצפה והוצאות אישיות-5000 ש"ח.

יוסי מר חיים-הלחנה, הקלטה, נגינה, חדרות-5000 ש"ח.

הסכום של 15000 ש"ח כולל את כל הוצאות ההפקה ושכר המשתתפים. הסכום אינו כולל תוכניה, פלקט, ויחסי ציבור-דבר שמסודכם חייב לקחת על עצמו. ניתן לשוחח על הסדר כספי בו תמסרנה קבלות למוסד ושכר הטרחה יחושב

7/2023).

אִישָׁה בְּנוֹף

מופע של עדינה בר-און

פרוט תקציב

ציוד קול וטכנאי ליום עבודה - \$ 350

הסעת ציוד וטכנאי ת"א-ערד וחזרה - \$ 150

טכנאי קול, ציוד והסעה

ל-3 פעמים

3750 ש"ח (\$ 1500)

-

נסיעות ואש"ל ליום חזרות או סוף שבוע - 85 ש"ח

3400 ש"ח

-

אש"ל ונסיעות ל-8 חזרות בחודש 5 חודשים

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

2500 ש"ח

-

אסיסטנט (כולל הוצאות נסיעה ואש"ל)

1000 ש"ח

-

תלבושת (כולל: עיצוב, חומר ותפירה)

5000 ש"ח

-

5 חדשי חזרות

Public Art and Early Media Archive

3000 ש"ח

-

הופעת ג'אז

מכון לימודי תרבות
מכון למחקר ופיתוח
מכון למחקר ופיתוח

IPQ

INTERSECTIONS / תחבולות

A PLAY משחק

Adina Bar-On	concept, play
Varda Dascal	concept, direction
Yosef Hadar	script
David Blaser	visual design
Uri Katzenstein	performance & play
Dik Flantz	poetry & play
Avron Polakov	music (percussion) & play
Noam Ha'Levi	music (vocals, percussion) & play
Adi Renart	music (keyboards, piano) & play

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת
This is a play on encounters between individuals and groups.

The "story" which the play unravels is of a group of people (explicitly, the individuals making up the cast), and the dynamics of their relationship; the content of each scene will be a product of a period of work in which emphasis will be put on the personal response of the individuals to the concept of the scene, and their responses to each other's responses, channeling these responses through the different media. Following this approach, each individual will be a protagonist of an aspect of the play, and will affect the maturation of the sequence of the scenes through to the finale, both on the formal-aesthetic and the story/philosophy levels.

A play-script will be woven into the body of the play; the dialogue spoken by the players' voices, live or on tape, giving still another outlook on the situations depicted by the players, in a more realistic medium.

The sets, in the theater's physical space, are devised in such a way that they will suggest the context or concept, creating further connotations when juxtaposed with the more abstract movement.

The movement and lighting in the theater space are devised in such a way that the audience will be a part of the visual formal context.

Scene Five: MASKS OF THE IMAGE-MAKER

which is like all the demons and ghosts in the individual, very much a movement scene: how the body acts as a mask; behind it music, argument, poetry, dialogue, story,

Scene Six: FLAG/GRILLED CHICKEN

The group and the mass (cast, surrounded by models) raise the image-maker up into the air like a flag or skewered chicken

Scene Seven: DUET:

done with the politics, now the romancing: a scene in which adina plays two parts, while other duets arise in outer media, and in the background couples (models) can be seen dancing slow

Scene Eight: PILGRIMAGE (& FINALE)

Public Art and Early Media Archive

In the entire space of the auditorium each member of the cast traces his or her own pattern, appearing, disappearing, reappearing, each his own way, an entire choreography, with the models conspicuously showing throughout the space, until each one arrives to his position in the opening scene; they perform again, conscious of the repetition, more formal; then they freeze, and the play ends.

This is a spectacle occurring on different spatial levels of the theater, with simultaneous occurrences of various versions of particular concepts.

The play evolves from a dramatic peak in the opening scene, through six scenes which develop inter-related situations around specific story-concepts, and reaches a dramatic peak again in the final scene.

Opening Scene: A group, consisting of all the participating players, in very visible forms and situations among above and around the audience. The group projects sounds, melodies, poetry, statements, shapes, colors, etc., creating a massive polyphonic presence of harmonies and discords. During this scene there will be moments of focus on particular individuals, in order to enable an individual-and-group situation to evolve.

Scene Two: INDIVIDUALS IN A SMALL CLOSED GROUP (or how it began: Once upon a time there was a group of individuals and how it began was with two or three individuals in a small closed group)

Scene Three: THE INDIVIDUAL AND THE MASS

(or how, before that, the one who began it had tried to make contact with others;): movement of adina around, into, groups of moving people, cast, and models, sometimes as two distinct groups - a choreography of masses; she calls the group, she calls someone, they pass her by, keep moving, sometimes someone responds to her call but she doesn't know what to do with him, she sings to them, they answer, etc. etc.

contrasted with a scene of the isolation quest - the things one has to do to get away from people - into a poem of isolation, & then the poet's silence, to last until scene seven.

Scene Four: SELF-IMAGE

mirror image, duplicating, the idea of duplicating, in movement, in music, in poetry, duplicate duplicate duplicate, and along the dynamism many surprises; starts as body movement, then snowballs, as models change clothes at rapid speed

INTERSECTIONS

צמחים

A 90-minute Play

Suggested Site: David's Tower.

Adina Bar-On	concept, play
Varda Dascal	concept, direction
Dik Flantz	poetry, play
Uri Katzenstein	performance, play
Yossi Elifant	music (electric guitars & keyboards), play
Noam Ha'Levi	music (vocals, percussion), play
Avron Polakov	music (percussion), play
Yossi Hadar	script
David Blaser	visual design ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת
Many B.J.	sound control
Shuli Ziv	light design ARTLAB
A Group of 20 Dancers and Actors	

This is a play on encounters between individuals and groups.

The "story" which the play unravels is of a group of people (explicitly, the individuals making up the cast), and the dynamics of their relationship; the content of each scene will be a product of a period of work in which emphasis will be put on the personal response of the individuals to the concept of the scene, and their responses to each other's responses, channeling these responses through the different media. Following this approach, each individual will be a protagonist of an aspect of the play, and will affect the maturation of the sequence of the scenes through to the finale, both on the formal-aesthetic and the story/philosophy levels.

A play-script will be woven into the body of the play; the dialogue spoken by the players' voices, live or on tape, giving still another outlook on the situations depicted by the players, in a more realistic medium.

The sets, in the theater's physical space, are devised in such a way that they will suggest the context or concept, creating further connotations when juxtaposed with the more abstract movement.

The movement and lighting in the theater space are devised in such a way that the audience will be a part of the visual formal context.

This is a spectacle occurring on different spatial levels of the theater, with simultaneous occurrences of various versions of particular concepts.

The play evolves from a dramatic peak in the opening scene, through six scenes which develop inter-related situations around specific story-concepts, and reaches a dramatic peak again in the final scene.

Opening Scene: A group, consisting of all the participating players, in very visible forms and situations among above and around the audience. The group projects sounds, melodies, poetry, statements, shapes, colors, etc., creating a massive polyphonic presence of harmonies and discords. During this scene there will be moments of focus on particular individuals, in order to enable an individual-and-group situation to evolve.

Scene Two: INDIVIDUALS IN A SMALL CLOSED GROUP (or how it began: Once upon a time there was a group of individuals and how it began was with two or three individuals in a small closed group)

Public Art and Early Media Archive

Scene Three: THE INDIVIDUAL AND THE MASS

(or how, before that, the one who began it had tried to make contact with others;): movement of adina around, into, groups of moving people, cast, and models, sometimes as two distinct groups - a choreography of masses; she calls the group, she calls someone, they pass her by, keep moving, sometimes someone responds to her call but she doesn't know what to do with him, she sings to them, they answer, etc. etc.

contrasted with a scene of the isolation quest - the things one has to do to get away from people - into a poem of isolation, & then the poet's silence, to last until scene seven.

Scene Four: SELF-IMAGE

mirror image, duplicating, the idea of duplicating, in movement, in music, in poetry, duplicate duplicate duplicate, and along the dynamism many surprises; starts as body movement, then snowballs, as models change clothes at rapid speed

Scene Five: MASKS OF THE IMAGE-MAKER

which is like all the demons and ghosts in the individual, very much a movement scene: how the body acts as a mask; behind it music, argument, poetry, dialogue, story,

Scene Six: FLAG/GRILLED CHICKEN

The group and the mass (cast, surrounded by models) raise the image-maker up into the air like a flag or skewered chicken

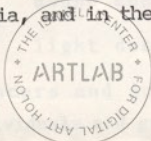
Scene Seven: DUET:

done with the politics, now the romancing: a scene in which adina plays two parts, while other duets arise in outer media, and in the background couples (models) can be seen dancing slow

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

מכון למחקר ופיתוח
מסגרת לתחומי המדיה
מסגרת לתחומי המדיה

Scene Eight: PILGRIMAGE (& FINALE)

Public Art and Early Media Archive

In the entire space of the auditorium each member of the cast traces his or her own pattern, appearing, disappearing, reappearing, each his own way, an entire choreography, with the models conspicuously showing throughout the space, until each one arrives to his position in the opening scene; they perform again, conscious of the repetition, more formal; then they freeze, and the play ends.

the play, and will affect the nature of the sequence of the scenes through to the finale, both on the formal-aesthetic and the story/philosophy levels.

A film-script will be woven into the body of the play; the dialogue spoken by the players' voices, live or on tape, giving still another outlook on the situations depicted by the players, in a more realistic medium.

The sets, in the theater's physical space, are devised in such a way that they will suggest the context or concept, creating further connotations when juxtaposed with the more abstract movement.

The movement and lighting in the theater space are devised in such a way that the audience will be a part of the visual formal context.

עדינה בראון
ורדה דסקל
יוסף הדר
דוד בלסר
אורי קצ'נסטין
דיק פלנטז
אברון פולקוב
נועם הלוי
עדי רנרט
ראש אינדיאני

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

מכון הנוכחות הציבורית
INSTITUTE FOR PUBLIC PRESENCE
مركز الوجود الجماهيري

Public Art and Early Media Archive

Handwritten notes and signatures in the bottom right corner, including the name 'מאיר' (Ma'ir) and the number '11'.

זהו מחזה על מפגשים והצטלבויות של אדם עם עצמו, אדם עם אחר ובודד עם קבוצה.

המחזה מסתלשל כשיא דרמטי המוצא ביטוי כבר בחמונה הראשונה, דרך מספר חמונות המפתחות את בנושא סביב מושגים מוגדרים, ומשיג שיא דרמטי נוסף עם סגירת המעגל בסיום המחזה.

השימוש באומנויות השונות שווה ערך לאורך המחזה.

חמונה ראשונה: בה אנו משתפים את הקהל; בונים את אזור המשחק; ומציגים את המציאות הוכן המחזה בצורת הבזקים, כאשר זהו שיא הבניה ההדרגתית של צמיחת הבודדים מתוך הקהל אל הבמה. יצירה נוכחה פוליפוניה ופולימורפיה במפגשים והחנגשויות. (ברקע רמז לאורביט).

חמונה שנייה: פוקוס על היחיד. מחזורי אהפיון מחזורי ציבורי מנקודת טוּעם; מגיב; מחפחה; מחפש; מבלה.

חמונה שלישייה: דימוי עצמי ARTLAB מראה; הכמלה; השתלבות של היחיד בחנועה; מוזיקה; שירה; צבע וצליל.

הכפלה, דינמיות והתפתחות
Public Art and Early Media Archive

חמונה רביעיה: בודדים בקבוצה קטנה. "היה היה פעם..." מסלולים. אחדים מצטלבים. משפיעים. מושפעים. יוצרים קבוצה ומחפחים. קבוצה בולעת. קבוצה פולטת.

חמונה חמישייה: אדם - השחקן והצופה וצילו. (יכולה להיות חלק מחמונה שלישייה)

חמונה ששית: דואט או היחיד וההמון. אם דואט: שני יחידים מוצאים אחד את השני. לא זהים אבל עם מכנים משותפים. בא לידי ביטוי בחנועה, בשירה וכו'. ברקע דואטים שונים. שינוי מצבים וחפקידים בהחאם לסיטואציה

ולאחר. אם היחיד וההמון: קבוצות נעות של אנשים. לפעמים מוגדרות היטב, לפעמים לא. היחיד אינם, בחוסר, סביבם, מעליהם, נגדם. קבוצה בולעת. קבוצה פולטת.

חמונה שביעית: מסכות של יוצר-הדמות.

הקוטביות שבאדם.

חמונה תנועתית: הגוף כמסכה ומפעיליו.

קונפיגורציות.

חמונה שמינית: הדגל / עוף בגריל.

הקבוצה וההמון.

נושאים את יוצר-הדמות במרכז הקבוצה כמו דגל, כאשר

בו זמנית האמביוולנטיות של הסיטואציה יוצרת עוף בגריל.

חמונה תשיעית: הפיכה של החמונה הראשונה.

(ואחרונה) חבניות ומדגמים צבעוניים בידוד ולחוד, מהמרכז להיקף,

מופיעים, נעלמים ומופיעים מחדש בחלל עד שחוזרים

לנקודה המוצא.

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

מכון תרבותית ביכורים
מרכזת פתח תרבות
מכון לתרבות הציבורית

Public Art and Early Media Archive

2. "ארץ דרך עד הבקר"

עם סיום השמעת השיר, "בקר יום הדממה", מתחילה השחקנית היושבת, לארז אל תוך תנועת הפה שלה, את השיר "ארץ דרך עד הבקר, אותו היא מספרת לקהל בקולה, וכמין סיכור אישי.

3. "להניח פנים"

הדימוי התנועתי הינו של מין אדם חיה במצב של רעב. הקטע התנועתי יתבסס על אסוציאציות הנובעות מהצירופים - לחם ופנים, המצוים בשיר, כשהשחקנית תשתמש ווקאלית בביטויים אלה. בפס הקול תועבר שיחה על דימויי השיר בין המשוור לשחקנית, כשהמשוחחים ירשו לעצמם לחרוג מתחומי השיר אל העולם החברתי העכשווי ואל היחס שבין המציאות החברתית דהיום וחומרי השיר.

4. "רקמה"

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת
השחקנית פותחת בדימוי של ילדה ועוברת מטמורפוזת לדמות אירוטית. עיקרו של הקטע התנועתי יתבסס על מיניות מופשטת כשבסוף הקטע התנועתי ולאחר המוסיקה המפושטת, ואל תוך במה סטטית, ישמע קטע של שיחה בין המשוור לשחקנית, שבו יוקרא השיר ושיתייחס לאינטרפרטציה של התנועה לשיר.

מכון תרבות וידיעות
מכון לתעודת היסטוריה
מכון לתעודת התרבות

5.6. "כל הלילה"

Public Art and Early Media Archive "בעיניה יש לה"

ראשית הקטע אינה מלווה בשיר, במהלך הקטע תבטא השחקנית, תחושה של שיירה של דמויות שונות במצעדן המשותף. לאחר פרק זמן שבו תתואר השיירה הצועדת, תצא השחקנית מן השיירה ותתאר באמצעות שורות מן השיר "כל הלילה", את ההתרחשויות. לאחר מכן תחזור השחקנית אל השיירה ותצעד בתוכה וכשתעצור שוב, 'תשיר' את השיר - "בעיניה יש לה", בליווי פס קול מוסיקאלי. לאחר תום השמעת השיר, "בעיניה יש לה", תחזור השחקנית לשיירה ותבטא בקולה משפטים מן השיר - "כל הלילה" בתיאום עם קטעים אחרים מן השיר שיושמעו דרך הרמקולים.

7. "הקינה המתהוללת"

מתוך הרצף המתמשך של השיירה הצועדת, תתפרץ המקוננת בריקוד פראי וסוער ותבטא בתנועתה את ריקוד המוות והקינה. מירב הקטע יהיה בדממה ולקראת סיומו יושמע השיר מפס הקול, כשהוא ניתן בקול מינורי מונוטוני המהווה ניגוד לתנועה הסוערת והאקסטטית, שתסתיים בהתפרקות אורגסטית ובאפיסת כוחות.

8. "על הנשמות"

קטע זה יהיה המשך תנועתי לקטע הקודם ויפתח לאחר הסיום האורגסטי. הוא יהיה בעיקרו ססטי, ויהיה בנוי על דפוסי התנועה של הקטע הקודם, אם כי אלה יהיו מיניאטורות של המחול הסוער.

תנועות אלה יהיו מלוות בפס קול שבו יושמע השיר כשהוא מולחן כשיר קינה בעל אופי 'אופרא'.

9. "להלב ין"

בתוך הקטע התנועתי המינורי, הקודם, יודגשו ידיה של השחקנית, שיהיו כלי לביטוי התנועתי, כשמקביל לעבודת הידיים, יהיה מיקוד באמצעות התאורה, על תנועות הפנים, שאט אט יתחילו לבטא את מילות השיר עד לצמצם שהשיר כולו יאמר על ידי השחקנית.

10. "מבצבים"

מתוך החשיכה ישמע השיר מלווה בכלי מוסיקלי, מולחן במוסיקה, מלודית, כמין שיר עם. דמות של השקנת השרה, תראה רק בהמשך השיר, כשהיא מבצעת תנועות סימנים והעוויות.

Public Art and Early Media Archive

הידיש מתה

פרוט תקציב

סאונד

7 ימי אולפן \$2100.- (7 ימים x \$300)
 חומרי גלם \$ 600.-
 נגנים נוספים להקלטות \$ 700.-

ציוד סאונד

תפעול סאונד שבוע
 אחרון של חזרות \$2,100.-
 1 מיקרופון Neckmire באיכות גבוהה
 1 מיקרופון Condenser על הבמה (7 ימים x \$300)
 תפעול סאונד להופעה \$ 650.-
 2 סטרים ומיקרופונים סטריאו מסוג Bose 802
 2 הופעות (2 הופעות x \$660)
 Base Bose Speakers 2
 מיקסר 16 ערוצים.
 Digital Delay 1
 Digital Reverb 1
 (הצעת מחיר של "מור הפקות")

Public Art and Early Media Archive

הכנסה של מוסיקאי - התאום עם "פסטיבל"
 עדי רינט
 כחלק מהוצאות סאונד כוללות

הכנסות מתאם צליל \$1,000 - 1,500.-
 מני ביג'ארנו

הכנסות של תאורנית ג'ודי קופרמן \$ 1,000 - 1,500.-
 לדברי התאורנית, מוקדם מדי לדעת
 איזה ציוד ידרש, אך מן הראוי להתחשב
 בתאורה כמרכיב חשוב ודומיננטי בהצגה
 זו שנעדרת תפאורה ובה שחקנית אחת.

תלבושות - בחסות "ראש אינדיאני"
 תמורת פרסומת בתכנית ההצגה.

עדינה בר-און

ינואר 1998

לכבוד

דליה לוי

מוזיאון הרצליה לאמנות

הצעה למופע - "על"

עדינה בר-און

יוסי מר חיים

המופע "על" יעסוק בשאלה "מה גורם לנו להתרגש?" ויחידה מוקדמת
מנטאליות, רוחנית - פסיכולוגית גם.

זה יהיה מופע יחיד. ויוסי מר חיים יחיד שותף בצד העיבודים המוסקליים וקטעי הקול שאשמיע. אצור את המופע עבור מקום ספציפי - האמפיתיאטרון של מוזיאון הרצליה לאמנות, זאת אומרת, המבנה, החומריות והצבע המאפיינים את האמפיתיאטרון יישמשו את היצירה כשעה לפני דדת החשיכה עם צבע הבטון השולט תשרור אפרוריות מטשטשת במקום ובתוכה הנוכחות הבהירה שלי. אתנהל, אתנועע, אשוחח אל הקהל; כן, אדבר אשיר בכל הסביבה כשסאונד ינבע מכיוונים שונים ויצור מעין נוכחויות נוספות מלבדי.

בתחילה, ושוב מידי פעם, אפנה אל הקהל שלי כ-"חתנית אירוע" הפונה מעל הבימה אל קהלה בהומור ובשאלה גם. הפנייה תנסח את המפגש שמתוכו יתגלגלו ה"דיבורים" הלאה באמצעות צורות ביטוי פורמליסטיות פחות ומרגשות פחות - או יותר? וזאת השאלה שתשאל בעצם, למה להתרגש בכלל? או, האם הריגוש חשוב ליצירה - לחיים? או, מה השאלה הרלבנטית (באמת) לגבי כל הריגושים האלה?

"הידיש מתה"

משחק תנועה עפ"י שירים

שירים : יוסי הדר
ביצוע : עדינה בראון
בימוי : יוסי הדר
מוסיקה: עדי רנרט

הבמה :

במה עגולה. הקהל מלפנים ומצידי הבמה (לא מאחוריה) ומשקיף עליה מלמעלה. הבמה חשופה ללא תפאורה. ההופעה ללא אביזרים.

אופי ההצגה :

הצגה לשחקנית, כשכלי הביטוי של השחקנית הינם משחק-תנועה מלווה בקטעים ווקאליים.

השחקנית עוברת בין דמויות שונות ונותנת ביטוי לספקטרום של דמויות ומצבים. ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

סאונד

רמקולים מפוזרים בחלל, כשיש "משחק" בין הרמקולים, המביאים לאוזני הצופים פסי קול שונים, הנארגים זה בזה, כך שתיוצר תחושה שההתרחשות אינה רק על הבמה. בפסי הקול מועברים השירים כשהם ארוגים בתוך קטעי שיחה בין המשורר לשחקנית. השירים המועברים מוקראים על ידי המשורר. השחקנית, ושניהם יחד, בצירופים שונים. ההתרחשות המילולית עוברת עיבוד על ידי המוסיקאי, כך שמתווספים אפקטים מוסיקליים וההתרחשות כולה הופכת למתוזמנת ומתאמת למתרחש.

רצף השירים ומהלך ההצגה

1. "בקר יום הדממה"

ההצגה נפתחת ללא סאונד. על הבמה מופיעה השחקנית כשהיא מעבירה, חזותית, שתי דמויות - ילד ואישה. התנועה הינה תנועה של התקדמות המבוססת על הליכה רגילה ומתארת אישה המתקשה לדבר. הילד הולך בעקבות האישה ומדבר ללא הרף, מבלי שקולו נשמע. הקצב של הקטע מתבטע בשינוי שבין תנועת הילד לתנועת האישה והוא קצב מונוטוני המתגבר אט אט בעוצמתו. עם סיום הקטע מתיישבת השחקנית על כסא וממשיכה לשוחח ללא קול על עברה באמצעות החלק העליון של גופה. באותו זמן מושמע השיר כשקטעים ממנו מושמעים על ידי המשורר והשחקנית ושזורים לתוך קטע מוסיקלי.